

OZVĚNY

SMIDARSKA

PROSINEC 1999

Kč 5,-

22

Z obsahu čísla: Slovo starosty X Pomístné názvy obce X Ze školních lavic X Vzpomínka na Emanu Dobrovského - kapitola ze seriálu Fr.Vaníčka X Z překladů Fr.Vaníčka: I.Shaw -Dívky v letních šatech X Historické okénko X Matrika X Sport X Křížovka

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

již za několik málo dní vstoupíme do nového roku, tedy do roku 2000. Naše společnost oslavila deset let významných změn v našem životě. I naše obec za těchto deset let prošla změnami, které dle mého mínění, zlepšily život občanů v celém obvodu obce. Každý jistě zhodnotí, co bylo provedeno a co je ještě nezbytné provést. Ne všechno, co je zapotřebí vykonat, lze svést na pouhé konstatování neochoty nebo nezájmu obecního úřadu. Již dnes ovšem můžeme konstatovat, že ne všichni občané mají snahu a hlavně chuť podílet se na společném zájmu týkajícího se zlepšení životního prostředí, pořádku a snaze chránit vše, co se již za cenu nemalých finančních prostředků podařilo vybudovat.

Věřím, že náš vstup do roku 2000 se stane pro všechny občany symbolem zvýšení aktivity v této oblasti. Za dosavadní spolupráci chci poděkovat všem občanům, zvláště těm, kteří se svým příkladem a prací podílejí na našem společném úsilí a popřát jim do dalších let mnoho štěstí a hlavně zdraví.

Jan Šefara
starosta

Statistika - za rok 1999

Obec Smidary má k 1.12.1999 - 1540 obyvatel

V průběhu roku 1999

- se odhlásilo z trvalého pobytu ... 27 občanů
- zemřelo 9 občanů
- se přihlásilo k trvalému pobytu....27 občanů
- narozeno 14 občanů
- 10 párů uzavřelo sňatek

Na Obecním úřadě ve Smidarech působí sociální komise. Je složena ze zástupců všech obcí, kteří chodí gratulovat občanům při životních jubileích - 75 let, 80, 85, 90 a pak každý rok. Oslavencům předají dárkový balíček a květiny. V roce 1999 při této příležitosti navštívili 25 jubilantů.

Členy komise jsou:

- za Smidary - p.Draščíková
- za Červeněves - p.Janeček
- za Chotělice - p.Švarcová
- za Křičov - p.Vaníčková
- za L.Horu - p.Břízková

Zástupci OÚ - p.Šefara a p.Zavadilová chodí rovněž blahopřát při příležitosti zlaté svatby. V roce 1999 navštívili 6 manželských párů. Oslavencům vždy předají dárkový balíček a květiny. Manželé se pak podepíší do pamětní kroniky, kterou píše a překrásně ilustruje p.učitelka Vinterová.

Obecní úřad informuje

M.Zavadilová

Kdo má zájem o dílce pozemků na příští rok nebo o dílec původní nájemce zájem nemá, nechť toto nahlásí na obecní úřad do 20.12.99.

Vzhledem k tomu, že náklady na provoz Mateřské školy ve Smidarech stále vzrůstají /učební pomůcky, hračky, prádelna .../, byl radou OÚ schválen příspěvek na dítě navštěvující MŠ ve výši 50,-Kč měsíčně a to od 1.1.2000.

Ministerstvo kultury ČR poskytlo účelovou dotaci ve výši 67.000,-Kč na realizaci projektu "Zavedení Internetu" do naší knihovny v rámci rozvoje informační sítě veřejných knihoven.

I. Jméno obce.

Úředně: S m i d a r y.

Lidově: Smidary /zřídka Smidára/. Říká se: ve Smidářích, části obce jsou "hoření" a "dolení", odtud se jmenují "hořeňáci" a "doleňáci", kteří chodí do "městečka".

Původ: Dle pověsti darováno bylo zboží zdejší jakémusi Smidovi neb spíše Smídovi a odtud jméno městečka /Šrám: Paměti Smidar/.

II. Jména části obce.

H r a d ě a n y : Hoření část obce tvoří čtverhrané náměstí a dvě uličky při okresních silnicích, říká se "Račany" a obyvatelé se jmenují "Račaňáci".

S t á v e k : Část obce sestává z řady malých domků při řece Cidlině, bývala tu i obecní pastouška. Říká se "na stávkou", "stáveckej Beneš", "stáveckej Rodr" a pod. Býval prý tam stávek /stavidlo/ na propouštění velké vody do luk.

K a p r o v k a : Menší ulice, ale jediná, která měla jméno /ulice kaprová/, říkalo se "do Kaprouky", bývaly tu velmi výřečné sousedky a proto když byl někde nějaký povyk či hádka, říkalo se: "tam je jako v Kaprouce".

M e d ř í ě : Mlýn na řece Javorce, původně stála tu tvrz, dvůr i ves Meziříčí /Sedláček: Hraď a zámky, V.díl/. Medřickéj pán se říkalo mlynáři, u mlýna stojí staré lípy, tu se říká "pod lípama" a dále pak "za Medřickéj".

P o d h r a d : Mlýn na Cidlině, stojí "pod zámkem", dříve tu bývala tvrz, či hrad, odtud jméno mlýna. Lidově se říká "Podrad", také se jmenuje i vodní nádrž pod mlýnem. Pod "Podradem" se koupají husy a "Račaňáci" jezdí pro vodu "do Podradu".

D a l e s o v : Lidově nazvána tak nová čtvrť postavena v letech 1925 až 1926 na místě dřívějšího panského dvora. Když se tu stavělo, již se hledalo jméno nové čtvrti: kdosi řekl: "V Praze je Spořilov a u nás bude asi "Dalesov", název ten se rychle rozšířil a ujal ještě dříve než byla čtvrť postavena.

C i h e l n a : Samota na východě, kdysi tam bývala panská cihelna jak svědčí stopy vybrané hlíny, později bydlel tu panský hlídač, říká se tu "u cihelny", "pod cihelnou".

R a s o v n a : Samota na severo východě, říkalo se též "u Fligrovny" a to dle jména pohodného, který tu bydlel, dříve se též říkalo "Zmitkova cihelna".

III. Společné pomístné názvy.

V o b e c : "Na vobci": pojmenování pozemků náležejících obci, jakož i místa kde jsou budovy postaveny, kteréžto místo obci dříve náleželo. pronajímají se "vobecní míry".

P o t i s v ě t : Správněji "Topisvět", místo kde býval panský rybník týž byl v XVI.stol. vypuštěn a pozemek darován občanům.

P o l e se dříve rozeznávala: "panské" a "lidské".

IV. Ojedinelé pomístné názvy.

Od severu:

D ě l n i š ě t a t a : Luka na levé straně při cestě k mlýnu Medřiči. Říká se: "na Dělnišťatech". Dříve prý se říkalo "Nedělišťata" neb "Nedělnišťata", poněvadž prý tu robotníci pásávali v neděli dobytek.

P a l o u ě k : Leží v místech, kde Javorka ústí do Cidliny.

M e d ř i c k ý : Pozemky náležející k mlýnu Medřiči.

U s p l á v k u : Místo u splavu za mlýnem Medřič.

Č a p k o v y d o l í k y : Několik menších dolíků, ve kterých se zdržuje voda, vznikly vykopáním štěrku při stavbě lokální dráhy do Vysokého Veselí, této se říká lidově "Veselačka". Za tratí se říká **V z a h r á d c e .**

V o l š i n y : Luka na pravém břehu Javorky, směrem k Chotělskému lesu, olše tu také rostou.

Východ:

L o m e n i c e : Nazývá se podle tvaru trojúhelníku, u něho stojí vedle potoka, kterému se říká "jalovina", řada topolů, odtud také název "u topolů", dále při trati železniční se říká "pod signálkou" a to podle semaforu tam stojícího. Směrem k Loučné Hoře, na kopec se říká "na bažantnici", prý se tam také kdysi bažanti chovali.

Z r c a d l o : Neb "v zrcadle" nazývá se kus rovných luk, ve kterých se dlouho voda držela.

V e l k ý : Pole i louka, kde kdysi býval rybník "Velký". Místo kde protéká "jalovina" jmenuje se "Vrbičky".

P o d o b o r o u : Jmenuje se místo mezi Cidlinou a náhonem neb po pravém břehu Cidliny směrem k Červeněvsi byla obora ještě na zač. 19.stol. V té také Kozáci odpočívali při pronásledování vojska Napoleona.

V s a d ě neb u sadu se říká místu kde odbočuje ze státní silnice cesta k Ločné Hoře. Vedle Cidliny stojí tkz. "Flusárna" čili bývalá draslavna, v řece říká se tam "pod hospodářova".

Jih:

S v a t o j á n s k ý , neb "u Jána" nazývá se podle sochy sv.Jana Nepomuckého, postavené r.1725.

Ř e č i c e : Pole kterými struhou protéká voda pramenící u kapličky ve Lhotě Smidarské, také tu kdys prý býval rybník.

Š e s t e r y : neb "v šesterých" se jmenují pole, která kdysi patřila šesti statkům /v r.1650 bylo 6 statků, 32 chalupníků a 6 zahradníků/.

D o l í n a : Pole ležící v proláklíně, taktéž i "malá dolina", jiné pole se jmenuje "Michalovská", snad dle jména některého dřívějšího majitele.

R e m í z e k : Pole osázené stromovým a keřovým porostem na ochranu ptactva a lovné zvěře.

Západ:

M í r o v ý , název pozemků snad dle obecních mír tam ležících.

N a Č e r n ý se jmenují pole podle dobré, černé půdy, spodní část jsou "Palouky". Těsně za domky na Hradčanech se říká "na valech", je to zprvu značný, široký příkop, který pak v zahradách se zvolna ztrácí.

D o l e n i c e se jmenuje studna za humny.

Jiné názvy:

Z a p í v o v a r e m , za zámkem, kde říká se též "u lednice", dále se říkalo "na sklepech", to bylo prostranství nad pivovarskými sklepy, název se však přenesl a na další část místa u řeky, bývaly tam pořádány i slavnosti.

Ž a b i n e c , býval malý rybníček u cesty ke Lhotě Smidarské, nyní již zasypaný, nyní se tam říká "u porážky" a to podle jatek tam postavených.

Ptal-li se kdo na někoho, kdo byl již mrtev, říkalo se že "leží za Vernerova": byl Vernerův dům poslední u cesty na hřbitov.

Sebral: Arne Dyck, kronikář
nar. 1894

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC

BLAHOPŘEJEME

Dům dětí a mládeže v Hradci Králové vyhlásil na začátku školního roku zajímavou soutěž "Svět očima dětí". Této soutěže se zúčastnili i žáci smidarské školy, kteří byli mimořádně úspěšní. V silné konkurenci 97 literárních prací a 152 prací výtvarných dosáhli dokonce na medailová umístění.

Lukáš Bužík ze 7. třídy svým obrázkem nazvaným "Můj domov" obsadil 3.místo a Vladka Berglová z 9.třídy ve své kategorii obržela za výtvarné dílo "Kraj kolem nás" čestné uznání.

Ještě úspěšněji si vedli účastníci literární části soutěže. Smidarák Pepa Havlíček ze 3.třídy napsal báseň "Rybička" a v kategorii žáků 2.- 3. třídy obsadil 3.místo.

Nejúspěšnější byli žáci 5.třídy, kteří ve své kategorii suverénně zvítězili ! Na 2.místě se umístil František Mejdr z Ohnišťan, který velice hezky popsal své dojmy z dovolené v Chorvatsku a absolutní vítězkou se stala Radka Suchánková ze Smidar, která psala o své veliké lásce ke kopané.

Dne 3.prosince všichni úspěšní soutěžící převezmou v Hradci Králové diplomy, čestná uznání a věcné ceny.

Karel Příbyl
učitel

Vítězná práce Radky Suchánkové:

Radka Suchánková
5. třída
2. S. Smidary
Fotbal
můj
svět

Každý člověk má své záliby, koníčky, lásky, každý člověk vidí tento svět jinak, co je pro jednoho obyčejné, všední až zbytečné je

pro jiného člověka vším. A můj svět, moje všechno je fotbal. Je to neuvěřitelné, vždyť jsem holka, ale je to pravda pravdoucí. Fotbalový míč, kopačky, dres s číslem 7 to jsou mé největší lásky.

Jak je to možné? Už od malička jsem kopala do míče. Mám prima strejdu Martina, který byl dobrý fotbalista a místo panenek mi kupoval různé balony a učil mě do nich správně kopat, šikovně je přihrávat, trefovat různé cíle. To všechno mě moc bavilo. Když mi bylo sedm let, doporučil trenérovi družstva žáků Sokola Červeněves, aby mě vyzkoušel zařadit mezi kluky. Trenérovi jsem se líbila a hned mi nechal udělat registračku a zařadil mě do družstva žáků. A od té doby jezdím pravidelně dvakrát v týdnu. Mamce ani babičce se to zpočátku vůbec nelíbilo, říkaly, že jsem příliš drobná a že budu čím dál hubenější. Já je však za přispění strejdy uprosila. Dnes se již s mou, pro holku neobvyklou zálibou, smířily a dokonce mně fandí a podporují. V loňském roce mi koupily k Ježíšku krásné kožené kopačky, obě mě vozí autem na utkání, mají stejnou radost jako já z každého povedeného utkání, z každé vstřelené branky, z každé pochvaly trenéra.

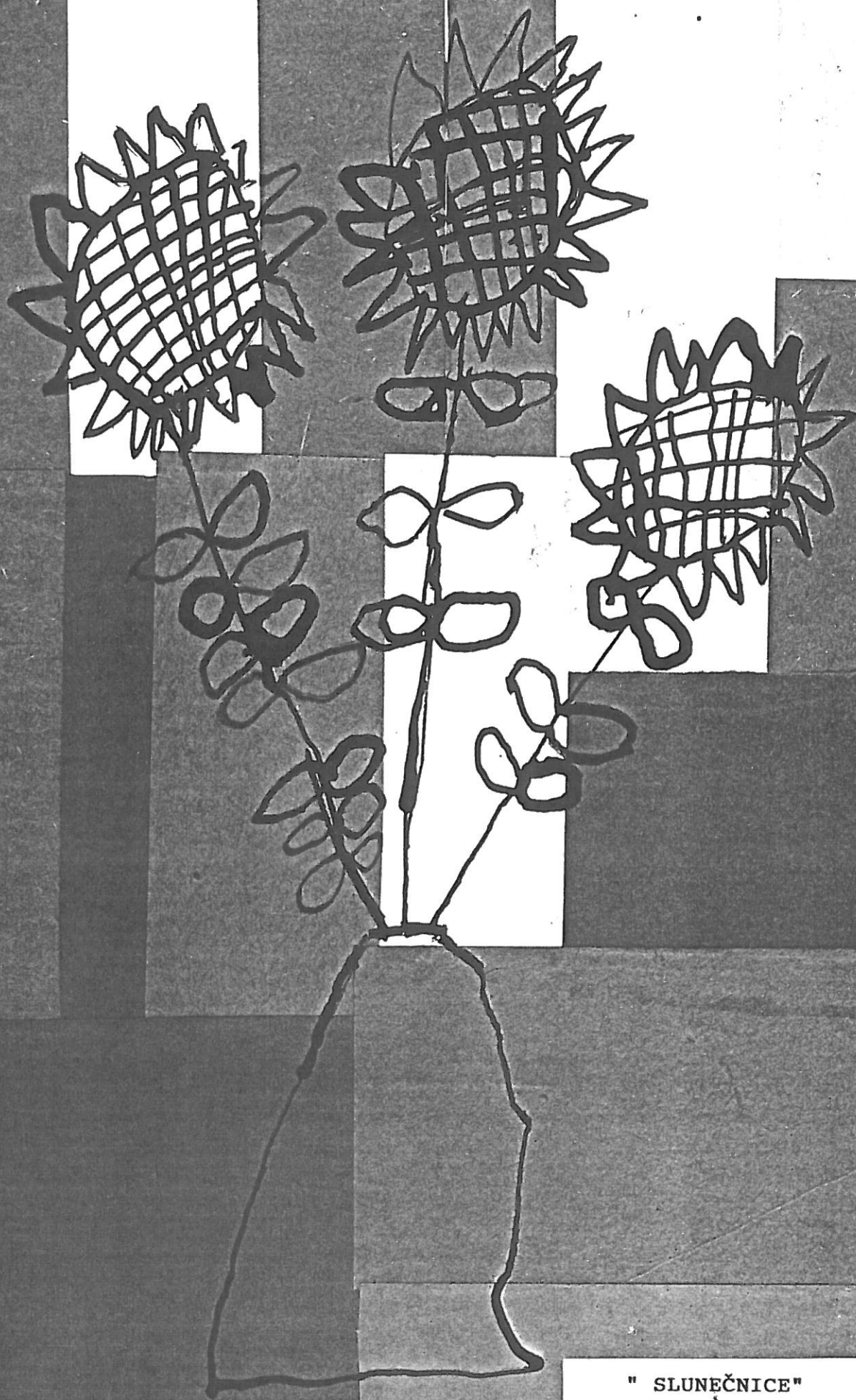
Velkým zážitkem pro mne bylo, když mi náš trenér pan Černý po jednom treninku přečetl dopis, že o mne má zájem družstvo žákyň Slavie Hradec Králové. Měla jsem z toho nesmírnou radost a nemohla jsem se dočkat prvního utkání. Poprvé jsem nastoupila v dresu Slavie na turnaji v Předměřicích nad Jizerou. Na tomto turnaji hrála děvčata domácích Předměřic, Bobby Brno, Viktoria Plzeň a naše Slavie. Ve třech zápasech jsem vstřelila tři ze čtyř gólů Slavie. Byla jsem šťastná, že se mnou jeli na turnaj i můj strejda Martin a trenér pan Černý, kteří tu radost prožívali se mnou a já je za to mám moc ráda. Teprve v průběhu turnaje jsem zjistila, že za mnou tajně přijely také maminka s babičkou, které mi po celou dobu fandily. Také na dalším turnaji, kterého se zúčastnila i děvčata slavné Sparty Praha, jsem byla úspěšná a vsítla jsem další branku.

Letošní sezóna pomalu končí. Byla opravdu krásná a rozhodla o tom že zůstanu této krásné hře hodně dlouho věrná. Jsem vděčná mamince i babičce, že mají pochopení pro mou zálibu, protože občas rozbiju míčem okno, přijdu ze zápasu s rozbitým kolenem, strojím se raději do dresu než do šatiček s mašličkami. Obě stejně jako já vědí, že fotbal je pro mne největším životním štěstím, že fotbal - to je můj svět !

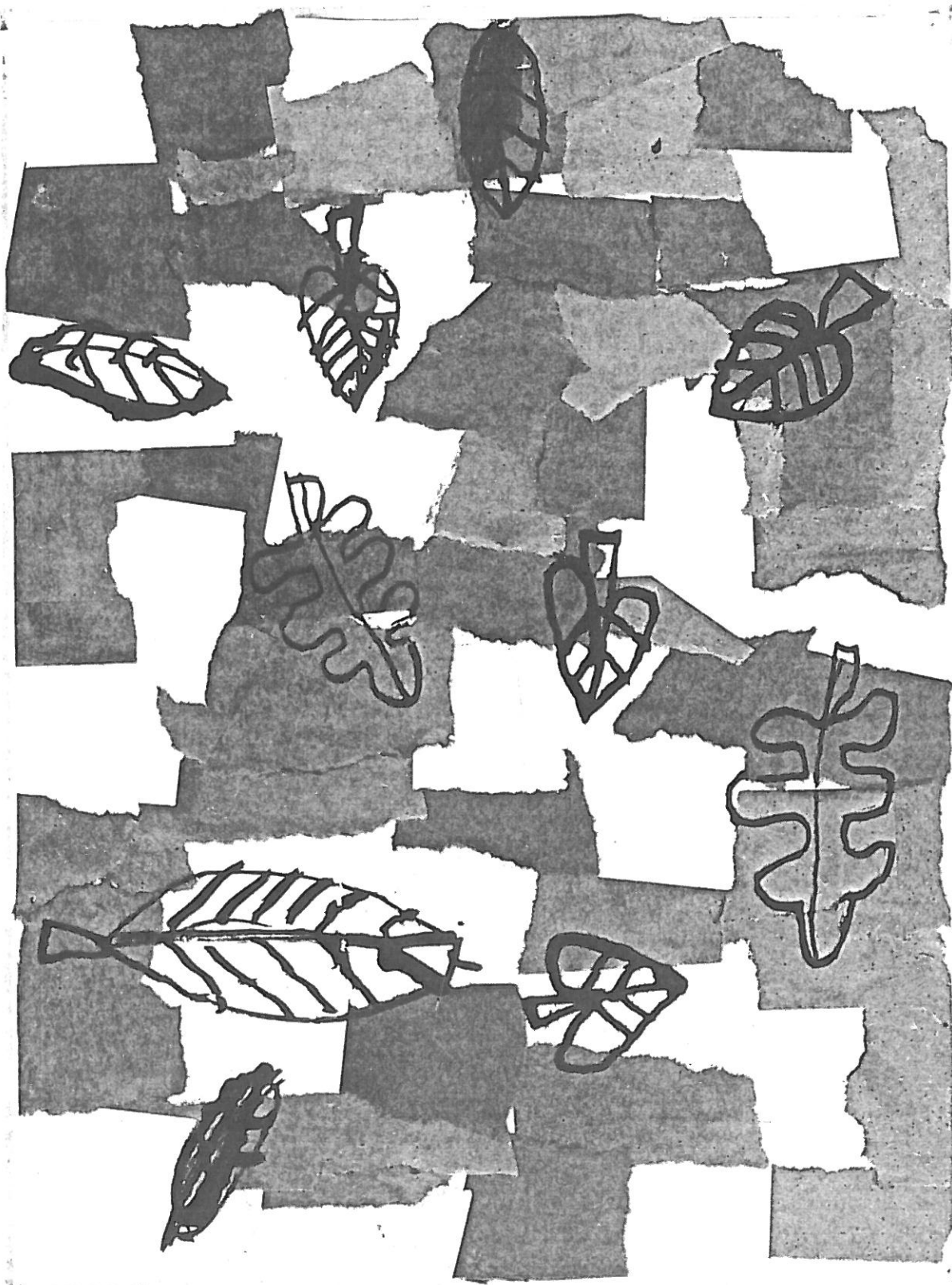
Pedagogická fakulta UK v Praze pořádá každoročně výtvarnou soutěž mezi školami s názvem "Alšova země".

Z naší Mateřské školy ve Smidarech byly zaslány do této soutěže dvě práce. Byla použita kombinovaná technika - papírová koláž + kresba tuší.

L. Zubzandová
řed.MŠ

" SLUNEČNICE"
VÍTEK ŠANDA MŠ SMIDARY

" PODZIMNÍ LISTÍ "
PAVLÍNKA KŘEPELOVÁ MŠ SMIDARY

Historické okénko

23

Věci náboženské a církevní ve Smidarech.

Země česká byla pro věci náboženské a církevní rozdělena v devět, později třináct, ve 14. století deset arcijáhenství. Jedním z nich bylo arcijáhenství Hradecké. To mělo zase 12 děkanátů a jedním z nich byl děkanát bydžovský a k němu náležela i farnost smidarská. Ta se jmenovala tenkrát plebanie a v čele jí byl plebán - farář. Občané naší vsi, později městečka i města, žili svůj náboženský život dost upřímně. Farní dům i kostel byl ve Smidarech už před rokem 1300, poněvadž se o tom už v roce 1300 dočítáme a také to, že byl asi na místě, kde nyní je, a že kolem něho bylo pohřebiště, cintorium, krchov, hřbitov. Byl to kostelík dřevěný a vedle zvonice jako všude jinde. Byli jistě i plebáni a náš farní dům poznal kněze různé konfesse, různých národností. Němce, Poláky a samozřejmě že nejvíce Čechů. Poněvadž naše farnost byla zřízena samotnou pražskou kapitulou, je víc než pravděpodobné, že už mezi stoletím 12.-13. byla u nás i škola, poněvadž se tak dělo u všech, takto zřizovaných farností. Není cílem tohoto článku detailování všech náboženských událostí a už tím méně církevních. Než přece nutno podtrhnouti, že zdejší kněžstvo vedlo občany k mravnosti, čestnému jednání, vzájemné úctě i když také k poslušnosti a naprosté oddanosti k vrchnosti - to už se táhne od Egyptanů, poněvadž vrchnost jako jinde i u nás využívala kněze k svému prospěchu. Jinak prostý lid svému duchovnímu, pokud si to sám nepokazil, věřil v naději, že mu po tomto slzavém údolí pomůže on jediný do ráje či nebe. Člověče, víra tvá tě tenkrát činila velikým sluhou ani ne tak Boha, jako zástupce církve. Chci zvláště uvést dva kněze Jednoty Českých bratrů. Kněz Tadeus Jan z Meziříčí ve Starém Bydžově a Jan Matuna z Květnice - ne pro jejich kněžství, ale proto, že posledně jmenovaný popřál útulku obru našeho národa, velikému člověku, učiteli všech národů, poslednímu biskupu JČ Janu Amosu Komenskému na jeho útěku z vlasti do daleké ciziny. Roku 1618 byl ve Smidarech opraven farní dům. Po bitvě na Bílé Hoře, hned po roce 1622 byli vyhnáni všichni kněží jinovaci i se svými vrchnostmi. Duní kroky protireformace a nastává obracení lidu na víru katolickou - zástoje známé z Jiráskova Temna. Přišla řada katolických kněží z Polska, poněvadž se snad lépe mohli dorozumět s naším lidem než němečtí kněží z Rakouska, Tyrol a Korutan. A snad tenkrát byl náš chrám zasvěcen sv. Stanislavovi, kdysi krakovskému biskupovi. Roku 1633 k Smidarům patřily tyto kostely: Smidary, St. Bydžov, Ohnišťany, Hlušice, Žlunice, Vysoké Veselí, Lískovice, Petrovice, Chomutice. Za zmínku stojí rok 1650. Na sněmu zemském v Praze bylo nařízeno sčítání lidu dle náboženství a dle věrohodných zpráv víme, že Smidary patřily mezi panství, kde bylo nejvíce kacířů. Bylo jich tu 900, úřednictvo panství mezi nimi. Faráře uživit nemohli, spíše však nechtěli a tak naše farnost připojena k Novému Bydžovu a to dekanátu novobydžovskému. A pak nastává tuhá protireformace čistě po jezuitsku a když tito u nás několik let "blahodárně" působili. Ztenčil se počet jinovců na 300 lidí. K bydžovskému dekanátu byla farnost smidarská přidělena až do roku 1660. V té době, co byly Smidary přiděleny k Novému Bydžovu, odešlo ze Smidar dost lidí do ciziny. Většinou do Žitavy, do Uher. Roku 1666 je farářem ve Smidarech Jan Heinšmíderský

- velmi učený kněz, studoval filosofii, byl mistrem svobodných umění. Pro zajímavost: Ještě roku 1667 se mluví o odpustcích, které se udílely na veliké odpustkové slavnosti ve farním kostele. Za něho byla provedena oprava a vnitřní úprava chrámu i farního domu. Nicméně pečlivě se staral o zdejší školu. Začal první psát farní matriky a zápisy všechny v naší milé materštině. Pravda, že důležité úřední listiny psány byly latinsky. Nikdy však ne německy. Nástupcem jeho se stal Kryštof Samuel Šreiter ze Šreienthalu, rodák z Nymburka. Ten roku 1690 opravil a rozšířil farní budovu a vedl matriku v níž jsou zápisy od roku 1694-1735. Byl ve Smidarech 33 let, zde zemřel a byl pochován ve sklípku v chrámu. Po něm nastupuje farář Antonín Jan Drešer r.1712. Byl řeholní kanovník božího hrobu s dvojitým červeným křížem, profess kláštera ve Wisse. Byl za něho opraven hlavní oltář, peníze na opravu darovala paní Anna Sabina Olšová. Dále socha Matky Boží, která stála v úhlu u silnice N.Bydžov - Smidarská Lhota byla odstraněna a pořízena nová na vysokém pískovcovém podstavci, která byla později za faráře Františka Fialy přeložena do středu náměstí, a která tam dodnes stojí uprostřed parku.

Později přidány 4 sochy menší - sv. Václav k západu, sv. Josef s Jezulátkem k východu, sv. Ignác z Lojsky k jihu a sv. Anna k severu. Do středu parku přenesena v roce 1863, vybudovány schody a za faráře Antonína Vrtičky byly menší sochy zajištěny železnými pásy. Za faráře Drešera byl rozšířen farní dům o hostinský pokoj a byl postaven zvláštní domek pro kaplany, tenkrát tu byli už dva. Farář Drešer zemřel r.1729. Hned v tomto roce přišel sem za faráře Matěj Vít Stuchlík. Za něho, katolíka velmi horlivého mnoho jinověrců přešlo na víru katolickou. Za něho byla postavena pískovcová socha sv. Venontia na pravé straně silnice ke Smidarské Lhotě r.1732. U sochy zasazeny lípy. Dále socha sv. Jana Nepomuckého - původně stála v kostelní ulici v prostoru mezi čp.103-104 a asi roku 1889/90 přeložena ke kostelu. Byla postavena nákladem občana Špryngera a nápis se dnes těžko čte. Značí snad: Náš ochránče, dobré pověsti, ochraňuj nás malomyslné /hříšné/. V Červeněvsi na návsi socha Panny Marie s Jezulátkem r.1747. V předcházející zmínce o kostele ve Smidarech bylo řečeno, že zdejší kostel pamatuje léta mezi 12.-13.stoletím, že sloužil katolíkům jako protestantům, Českým bratřím jako husitům, ale přesný rok jeho zrodu nelze zjistiti. V roce 1300 se v něm už konaly bohoslužby, kostelík byl asi dřevěný a zvláště zvonice a s největší pravděpodobností na témže místě jako dnes. Kolem něho hřbitov, obehnaný plotem, později zdí. Co však je jisto: že při požáru v roce 1749 vyhořel až do základu a už roku 1751 počalo se se stavbou nového kostela, už zděného se šindelovou střechou. Byl už klenutý a uvnitř chrámu krypta. Veliké zásluhy o stavbu měl tehdejší purkmistr Jiří Štěpán /pochován v kostelní kryptě/ a stavěl jej zednický mistr Jiří Jirsák z Dymokur. Už v roce 1752 byl skoro hotov, už se v něm na sv. Stanislava sloužila mše a právě ten den nový požár zničil střechu a silně poškodil zdi. Vše znovu opraveno, kostel i s věží dokončen r.1761. Na věži upevněn kříž /35-40 kg/ a téhož roku zavěšeny 4 zvony /2 velké, 2 menší/ a jeden umíráček. Roku 1759 byla kolem hřbitova postavena nová zeď. Farář Matěj Vít Stuchlík zemřel r.1760 a byl pohřben v kryptě kostela. Po něm nastupuje Fr.Tobiáš Koutník, který tu zemřel r.1766. Za něho vznikl r.1761 požár v domě čp.15, oheň se přenesl na kostel, zničil šindelovou střechu i s vazbou. Farář se přehorlivě staral o znovuzřízení střechy, tehdy už byly zakoupeny první věžní hodiny, vížka nad presbyterníkem se sanktusníkem a uvnitř 5 oltářů: v presbytáři hlavní Stanislava sv., po jedné straně sv.Anny a Antonína Paduánského, po druhé straně panny Marie a sv.Jana Nepomuckého. Na kůr pořízeny nové varhany a na hřbitově, na straně severní postavena roku 1767 zděná kostnice o 2 místnos-

tech. Doplněno kostelní nářadí i bohoslužebná roucha. Za tohoto faráře byli na zdejší faře 2 kaplani /starší a mladší/. Farní dům, to byla chalupa s chlívy a stodolou. Obývací místnosti na spadnutí, stodola a chlívy dobré. Farář Koutník byl muž vysoce vzdělaný, plynně mluvil i psal klassickou latinou, výborný znatel práva kanovníkého i obecného, k sobě velmi přísný, k lidem dobrý a milý, upřímný a velmi oblíbený. Odešel od nás do Žlunic, kde zemřel. Roku 1780 k nám přišel farář Martin Tomáš Václav Khol. Toho zastihly ve Smidarech všechny reformy pokrokového císaře, Josefa II. Byl to toleranční patent z roku 1781, zaručující náboženskou svobodu. To se ovšem katolíkům nějak nelíbilo! A už dokonce se nelíbil patent z roku 1782 - zrušení všech klášterů! Dále zabavení jejich jmění ať movitého či nemovitého. Patent z roku 1784 zakazuje hrobky v kostelích a krypty a nařizuje zrušení hřbitovů kolem kostelů a tedy uprostřed obcí. Nařízeno zakládat nové hřbitovy a zřizuje se roku 1784 nový hřbitov na místě kde dnes je. Plot kolem dřevěný, uprostřed dřevěný kříž. Loučná Hora si tenkrát postavila svůj hřbitov a do Smidar pochovávaly: Smidary, Smidarská Lhota, Červeněves a Chotělice. Farář Martin Khol zemřel r.1784 a byl jako poslední pochován v chrámové kryptě. Téhož roku u nás nastupuje Josef Matěj Šeps. Za něho byl roku 1795 vybudován nový farní dům jednopatrový s pěknou fasádou. Roku 1795 byl zřízen mariánský sloup na návsi loučnohorské /1795/ a na loučnohorském kopečku kříž, dnes s těžko čitelným nápisem. U nás v roce 1797 socha sv.Jana Nepomuckého na Hradčanech, uprostřed náměstí. Na tohoto svatého si ve Smidarech potrpěli, to už je jeho třetí socha. Nápis je sice čitelný, ale smysl ne dost jasný. Roku 1802 nastupuje farář František Xaver Richter. Za něho byl doplněn kostelní inventář /mešní roucha/ a jiné potřebné věci. Rok 1810: Nařízení sice stručné, zato ale jasné: Kostelní náčiní stříbrné i zlaté odvésti do státní mincovny k účelům válečným. Co u nás odvedeno ? Drahocenná stříbrná monstrance, vážící 3,5 libry, 2 kalichy stříbrné, dobře zlacené citorium a pyxis, stříbrná nádobka na hostie. Pak byly provedeny opravy na kostele, dána nová krytina a u farního domu opraveny hospodářské budovy. Byla oplocena farní zahrada, upravena a vzorně vysázena - bylť farář milovníkem zahradnictví a také pořídil mapu farských pozemků. Po něm byl investován farář Alois Dvorský. Ten se staral o svou farnost přepětlivě! Působil zde 11 let. Byl muž bystrého ducha, velmi vzdělaný, latiník slovem i písmem, přitom laskavý a proto lidem uctíváný. Roku 1825 nastupuje za hraběnky Rosiny Hartmanové z Klarštejnu Ignác Simeon Hanus. Za něho nejstrašnější požár ve Smidarech. Oheň vypukl v č.95 na Hradčanech a v malé chvíli zažehl 48 měšťanských domů, střechu i vazbu kostela i věže, farní dům i s hospodářskými budovami, důchod, zámek i dvůr. Pro město strašná katastrofa ! Tolik lidí v jedné hodině žebráky. Faráři zůstalo jen to, co měl na sobě a veliká starost o kostel, farní dům, nové zvony, staré se žárem rozlily a bylo nutné je přelíti. Už 30.10.1825 zase kostel a věž přivedeny pod střechu a před tím v září do dubových stolic zavěšeny dva zvony. Přelil je zvonařský mistr Karel Bellman v Praze. Roku 1830 pořízen umíráček a ještě jeden zvon a ve vížce nad presbytářem "sanktusník". Větší a nákladnější opravy na kostele byly provedeny roku 1848 a provedl je J.Douša, stavitel v Novém Bydžově. Opraveny i varhany. Více starostí dal nový hřbitov za městem. Byl sice oplocen dřevěným plotem, ale ten se pomalu a jistě ztrácel, začínal býti malý a bylo nutno jej rozšířit. Kolem něho vykopán příkop a vysazen živý plot. Při této úpravě byl hřbitov rozšířen. Cesta ke hřbitovu /zádušní/ byla roku 1848 prohlášena za veřejnou a uzavřena vrátkami, aby dobytek a drůbež nemohly na hřbitov. Farář Hanus byl mužem vysoce vzdělaným, přítelem školství a velkým dobrodincem chudiny. Při zdejší faře založil knihovnu pro duchovní /186 různých děl. Nebyly v ní jen knihy obsahu náboženské-

ho, ale i zeměpisného, dále cestopisy, přírodopisná díla, knihy o zahradnictví a štěpařství. Zemřel a byl pochován ve Smidarech r.1851. Téhož roku nastoupil jako farář mladičský kaplan František Fiala. Své úsilí obrátil k vnitřní úpravě a výzdobě kostela, byly opraveny varhany, rozšířen farní dům. Působil jako c.k.inspektor škol okresu novobydžovského a byl členem Musea království Českého. Je za svou krásnou práci v tomto kraji jmenován čestným občanem Smidar a Smidarské Lhoty. Odstěhoval se do Hradce Králové, kde také zemřel. Roku 1880 byl za faráře do Smidar instalován Václav Hlína. Má zásluhu o vnitřní úpravu chrámu - kostelní dlažbu. Po něm nastoupil téměř 70ti letý František Malý - zdálo se - člověk nad hrobem. Ale mnoho vykonal a jeho pomníkem u nás je dnešní věž. Věž má tři patra, je zděná a v průčelí kostela, okna má polokruhová a ke zvonům vedou točité, dřevěné schody. Ve 3.patře pod střechou jsou hodiny, které byly opraveny roku 1866. Věž je zakončena střechou čtyřhrannou, plechem pobitou, ukončenou obyčejným křížem s otupenými rameny a hromosvodem z roku 1894. Při kostele stála kostnice. Měla dvě světnice. V jedné prý bydlel hrobař, druhá byla márnicí a pitevnou současně. Nebyla ozdobou ani kostela ani městečka, a proto byla roku 1888 zbořena a z materiálu postavena hřbitovní kaple. Hlavní zásluhu o postavení měl měšťanosta Václav Matys. Štukaturu na kostele a obílení jeho provedl roku 1896 stavitel Bedřich Špatný z Nového Bydžova. Jak je náš kostel veliký? Je dlouhý 37,5 m /presbytář 8 m loď 22 m a síň 7,5 m/. Šířka: presbytář 9 m, loď 14 m. Klenutí se vypíná do značné výše, spočívá na příparách, ozdobených hlavicemi. Celkem má patero dveří - 1 hlavní, dvoukřídlové. Kruchta spočívá na dvou pískovcových sloupech, má společný vchod s věží. Farář František Malý zemřel roku 1901 - vyznamenán řadou vyznamenání církevních - jako rytíř řádu císaře Františka Josefa I. Leží na smidarském sv.poli u hřbitovní kaple. Roku 1902 přišel na zdejší faru farář Václav Šrám, který plnil jistě poctivě své kněžské poslání. Za něho byl znovu rozšířen zdejší hřbitov, zřízena studně, upraveny a škvárou vysypány cesty. Zeď kolem hřbitova postavil stavitel František Zima a vkusná vrata zhotovil Josef Pejšman. Bylo za něho provedeno rozdělení hřbitova na 6 částí a po obou stranách hlavní cesty vysázeny kaštany. Tento kněz měl ze všech, co jich tu žilo, Smidary nejraději, napsal jejich paměti a to s velikou láskou a skromností. Roku 1911 přichází farář Jan Rameš, dobrý, leč trochu uzavřený kněz. A roku 1933 nastupuje farář Antonín Vrtička, člověk velmi vzdělaný, dobrý malíř a jeden z těch, kdo rád hloubal ve starých pramenech a čerpal z nich v dobách okupace sílu. Byl Němci vyšetřován - snad na udání - snad ne, ale vyšetřován byl. Byl velkým přítelem Polska, snil o jedné společné slovanské řeči. Miloval Slovanstvo po kolarovsku, byl kusem filosofa i snílkem a až do své smrti v roce 1955, věřil ve velikost Slovanstva. Měl rád staré rody a je dost těch, kterým vypracoval a vyzdobil jejich rodokmeny. Měl rád svůj kostel a co času, peněz a péče mu věnoval! Každý znal jeho lešení, ví, jak se studentem bohosloví Josefem Škopem opravoval věž a vnitřní výzdobu. Vnějšek farního domu - to jeho zásluha. Byl "Jihočechem", měl rád své Tábořsko. Miloval pole, luka, zahradu, koně! Nezapřel svůj selský původ. A ... bych nerad neřekl: Byl to pokrokový kněz a také neohrožený. Dnes v roce 1962 nemáme faráře - máme jen administrátora Fr.Prokopa Ptáčka z Chlumce n/C. Náš kostelík se smutně dívá za svým farářem tam na stranu k svatému poli, kde odpočívá daleko od svého rodiště. Zub času hlodá na kostelíčku v tom tichém údolí a proč by ne?! Nikdo mu nebrání. Chátrá a upadá. Zbožná mysl lidí je na vymření a církevnictví - myslím - je odzvoněno. Žene se nová doba naším údolím. Kéž mu přinese - to je mé velké přání - jen štěstí, spokojenost a svobodu. V levém křídle farního domu byl po smrti faráře Ant.Vrtičky v r.1956 pos-

kytnut byt o dvou místnostech /bývalá kancelář a archiv farní/ Stanislavu Duškovi. Dveře z chodby byly zazděny a vchod je nyní ze zahrady. Ve Smidarech bylo na 60 kaplanů. Uvádím jen kaplana Stanislava Kordule, který když po roce 1918 byla založena církev československá, opustil lůno církve katolické, přešel k církvi československé a stal se později jejím biskupem.

Zeď u kostela. Péčí okrašlovacího spolku, který byl ve Smidarech založen r.1886 bylo místo na starém hřbitově zplanýrováno a z pískovce vytvořena terasa na straně severní a západní, dost vysoká a zřízeno troje schodiště. Předsedou spolku byl Dr.Jan Tomáš, zdejší lékař, jednatelem Karel Javůrek a pokladníkem a duší spolku říd. uč. Jan Vacek. Ve východní části prostoru, ve špičce před čp.2 byl v roce 1934 postaven památník padlým v 1.sv.válce. Okrašlovací spolek zřídil chodník k nádraží, který tam byl až do roku 1949, kdy byla zřízená dlážděná silnice k nádraží. Asfaltová část provedena roku 1958/59. Příčiněním spolku byla zřízena hřbitovní kaple a říd. učitel Jan Vacek se přičinil o vysázení parku na náměstí.

Pokračování příště.

Podle kroniky Oldřicha Doležala
/psané v r.1962/ zveřejňuje
E.Řeháčková

Sv.Vinancius u Smidarské Lhoty

Socha sv.Jana na Hradčanech

Socha Panny Marie na náměstí.

Hlavní oltář v r.1970

Chránová loď kostela sv.Stanislava
v roce 1970

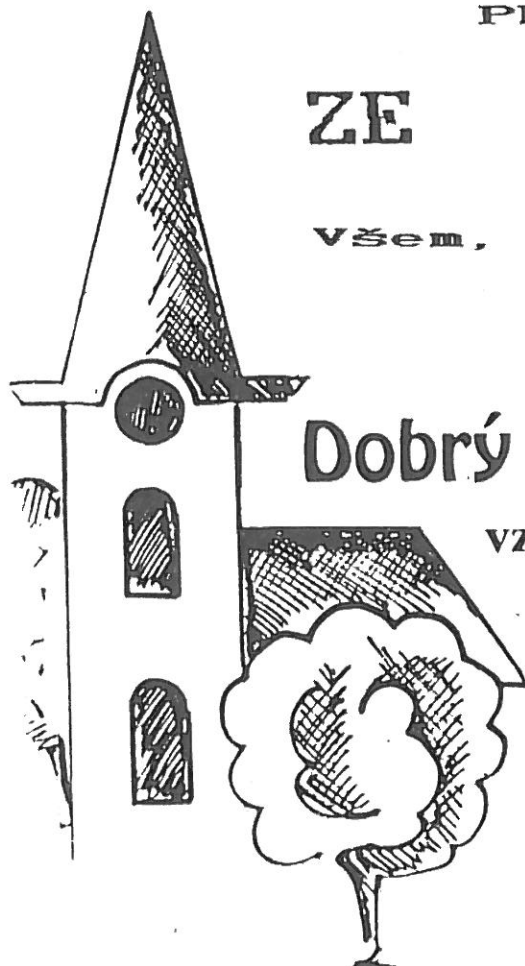
PhDr. František Vaníček

ZE SMIDAR A OKOLÍ

Všem, kdo mají rádi Smidary

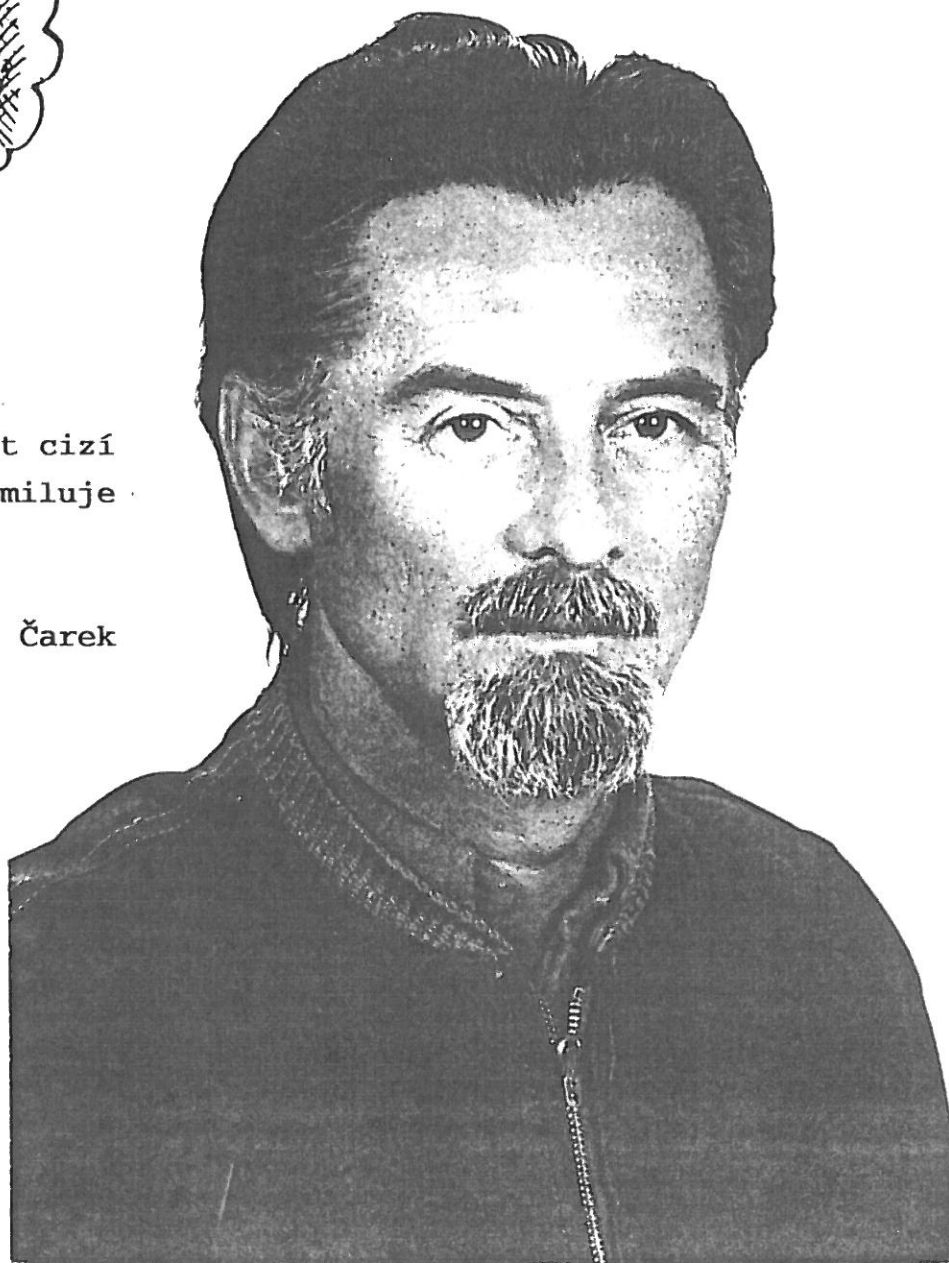
Dobrý člověk se srdcem umělce

vzpomínka na Emanu Dobrovského

Oči mohou milovat cizí
kraje, ale srdce miluje
svůj kraj.

Jan Čarek

Na smídarském náměstí mezi domem stavitele Zejdla /v dnešní době dům vlastní a obývá rodina Šustova/ a proslulým řeznictvím Josefa Kopeckého bydlela před lety v domě čp.104 rodina Dobrovských /současným majitelem je Jaroslav Obešlo/.

Otec byl poštmistrem, záhy zemřel. O dva syny se starala matka. Už od mládí měli oba blízko k umění, hráli na klavír, zvláště starší Bohumil, který, když se oženil, se ze Smidar odstěhoval. Doma zůstal mladší Emanuel, jemuž se mezi přáteli a známými říkalo familiárně Eman. Žil v domě na náměstí se svou matkou a později se svou rodinou, manželkou Gertrudou, dcerou Marcelou a synem Martinem.

Svůj vztah k umění projevoval Eman láskou k hudbě, knihám, divadlu a hlavně k malířství.

Žádné divadelní ani kabaretní představení, které se v tehdejších letech konalo ve Smidarech, se neobešlo bez jeho "gabinovsky" neokázalé, střízlivě civilní, a přece velmi přesvědčivé interpretace.

Eman Dobrovský byl nejenom skvělým hercem, ale také, jako výtvarný umělec, i tvůrcem smídarských jevištních scén a autorem mnoha působivých obrazů.

Význačný rys jeho povahy byl zjevný z jeho vztahu k ostatním lidem. Kdykoliv jsem byl v jeho přítomnosti, cítil jsem, že jeho slova jsou upřímná a jednání bezelstné, že jeho vlídnost pramení z poznání, že mezi nejvyšší životní hodnoty patří přátelství, že přátelství je srovnatelné s láskou, smyslem pro spravedlnost, charakterností, ctí, věrností zásadám, s dobrotou srdce.

Mít přátele, opravdové přátele, to není věru málo, co člověk na své životní pouti získá, je to stejné jako s láskou, fakt. Kolika lidem se to podaří ? A kolik lidí tyto city v životě minou ?

Bez lásky a přátelství je život prázdnější a planější.

Byl jsem hrdý na to, že mne Eman počítal mezi své přátele.

Eman Dobrovský byl v podstatě jemný přívětivý člověk, bytostně spjatý se Smidary, jejich obyvateli a okolní přírodou, která mu poskytovala mnoho inspiračních motivů k jeho výtvarné tvorbě.

Osud mu však nedopřál dožít se vysokého věku a rozloučit se se světem ve svém rodném městečku.

Odešel se svou rodinou za dřívějšího režimu ze Smidar do západního Německa na návštěvu bratra své manželky.

Zpátky už se nevrátili.

Eman tam zemřel.

XX

Z A P Ř Í T Ě L Ě M

O p o ž d ě n ý n e k r o l o g

/ Napsaný před lety, kdy se autor dozvěděl
o smrti Emana Dobrovského; text je pone-
chán v původním znění/

Strašně je mi líto Emana Dobrovského. Byl to dobrý člověk, napl-
něný podivuhodnou životní moudrostí, mírumilovností a lidskou la-
skavostí, s jakou se v životě málokdy setkáš.

Odešel za hranice a odtud se už nevrátil. Jeho osud se naplnil.
Zastihla ho smrt, ve světě daleko bohatším a okázalejším, než byl
ten, jejž opustil, svět svého zrození, domova, přátel a kamarádů,
každodenní jsoucnosti a velebnosti prosté přírody, svět, jemuž se
vzdálil a jehož ztrátu nepřežil.

Eman Dobrovský byl umělec, malíř a divadelník, možná samouk
a amatér, o to však vnímavější a chápavější než profesionál.

Zajatý dobou, zraňován a pokořován jejími absurdnostmi, hledal
útočiště v svém nitru a v uměleckých vizích svých obrazů.

Mám rád jeho obrázky, ten s modrými hyacinty především, i scene-
rie kolem řeky Cidliny, obrázky, které jsou součástí mého domova
a které mně připomínají jejich autora.

Rád jsem s ním hrával ve smidarském ochotnickém divadle, bylo mi
dobře v jeho společnosti, líbilo se mi jeho malování, obdivoval
jsem jeho estetický vztah k životu a lidem.

My, kteří jsme Tě měli rádi, jsme se s Tebou nemohli ani rozlou-
čit.

Ztratil ses v dálce ve víru času.

Kde jsi pohřben, nevím, v cizí zemi odpočíváš.

Tvá památka však žije v Tvém městečku a mezi Tvými přáteli.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Eman Dobrovský se svým
malým synkem Martinem
/50.léta/

HYACINTY

CIDLINA

U CIDLINY

YESTERDAY

aneb

Z kulturního života smidarského dávnověku

Na uvedených plakátech a programech se všimneme jména E m a n a D o b r o v s k é h o v hereckém obsazení a rovněž ve funkci spolutvůrce jevištní scény /hlavně s Václavem Kubánkem, zubním lékařem ve Smidarech, jehož obětavá práce pro místní amatérské divadlo byla rovněž neocenitelná/.

XXXXXXXXXXXXXX

Zdůrazníme si ještě jednu zajímavost:

Oba divadelní plakáty dosvědčují, že b ě h e m j e d n o h o k a l e n d á ř n í h o r o k u /1960/ byla inscenována ve Smidarech d v ě d i v a d e l n í p ř e d s t a v e n í místních ochotníků: populární komedie Jana Wericha a Františka Rachlíka s hudbou Jaroslava Ježka a Václava Trojana NEBE NA ZEMI a také napínavý kriminální příběh KAUCE, jehož autorem byl německý dramatik Hans Lucke.

Připojme k tomu ještě Silvestrovský večer se čtyřhodinovým programem, divadelní představení pozvaného souboru z jiného města, loutkové hry, školní divadelní představení, různá vystoupení kouzelníků, populárních zpěváků a herců /vzpomínám si namátkou na jména: Rudolf Cortez, Václav Neckář, R.A.Dvorský, Hana Vítová, Jaroslav Štercl, Zorka Kohoutová aj./, několik plesů, taneční zábavy o pouti a posvícení a při jiných příležitostech, vystoupení Sboru hasičů, Studenského spolku, fotbalová a hokejová utkání atd.

Objeví se nám obrázek daleko živějšího kulturního a společenského života v tehdejších Smidarech.

XXXXXXXXXXXXXX

Tohle už nikdo nemůže vrátit zpátky. Nedělejme si iluze.

Všechno se změnilo.

Doba i lidé jsou naprosto jiní.

My jsme byli generací, kterou uváděly v úžas rádio, telefon, film, divadlo, auta, televize, první výlety do kosmu - a byli jsme

Nynější generace je schopna globálně komunikovat pomocí nových kyberelektronických technik s celým světem, ale je paradoxně založená na individualistickém myšlení a lhostejná svým postpolitickým postojem k malému světu svého nejbližšího okolí.

Člověk se však někdy zčistajasna na chvílku zastaví a zachce se mu podívat se na obrázek z minula.

Najednou poznává, že se ztrátou času je to podobné jako se ztrátou milované bytosti.

".... ještě včera jsem byl
blízko vás,
to byl včerejšek, však
čas je čas.."

NEBE NA ZEMI

[illegible]

Předprodej vstupenek v prod. knih u s. Dubské

rehrajo

v sobotu dne 17. prosince 1960

Hans Lucko:

**K
A
U
G
E**

Detektivní příběh o třech dějstvích

QUEST A DISTANCE

[illegible]

Režie: Vaniček - **Scéna:** Kubánek-Dobrovský - **Nápvěda:** Šmídkal

V sokolovně - Začátek ve 20 hod. - Předprodej u s. Dubské

PROGRAM

silvestrovského večera roku 1950.

1. Konference úvodní - Machek, Vlach,
2. Dámská kapela -
 - a/ Castaldo - pochod
 - b/ O holubech a novách - bylo trio - Blažek C, Deyl, Blažek R.
 - c/ Proč ta sova houkala - Kyncl, Floumek, Tichý a sbor
 - d/ Zvadla růže - Blažek, Tichý, Kubánek, Raich, Zdechovský, Myslivec, Vlach a sbor dam
- e/ Cellový koncert - Blažek, Dobrovanský,
- d/ Tanec kanón - sbor 6 tanečnic
3. Večer za strahovskou branou - zpěv - Babáková, Paloumková, Wiesnerová
Mejstříčková, Draštíková -
Zarzuela - aktovka -
Vlach, Erban, Koříánková, Šafaříková, Macurová,
Spejchalová, Košťál, Myslivec -
5. Salam alejkma - kuplet - Blažek
zpěv - Šafaříková, Koříánková, Koříánková
6. Nad Vltavou se stmívá -
zpěv - Stejnar, Tichý, Archelaus,
7. Minutové aktovky: a/ Porod -
b/ Koktavý u lékaře - Archelaus, Stejnar
8. Tě pte, tě pte - kuplet - V. Kubánek, Deyl,
9. Touha -
solový zpěv - Babáková L.
Přestávka 10 minut.
XXXXXXXXXXXX
10. Hledá se parapl -
aktovka - Fučíková, Erbanová, Macurová,
Myslivec, Spejchalová
11. Vltavo, Vltavo - zpěv - Babáková a kvartetem
- hrany vtip - Vaníček, Blažek,
12. Proocetv -
krátká aktovka - Šafaříková, Koříánková
13. Husa -
učební lecke - Dobrovanský, Archelaus,
14. Špejbl a Hurvínek -
Blažek
15. Balada o smidarských rybářích -
16. Bejdovák -
Erban, Vlach - zpěv kuplet
17. Fučíkádá... -
Fučíková - zpěv kuplet

Přestávka až k půlnoční scéně.

Silvestrovský program 1957.
 XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

1. Úvod k silvestr.večeru ... Blažek
2. My Češi jsme muzikanti .. pochod.píseň a parodie
Mašinda,Kafka,Dejl,Březský,Zilka,Němco
3. Není nad rodinného Silvestra aktovka
Vaníček,Volejník,Stejnár,Kučerová,
Spalková
4. Píseň *to má být smutná písnička* zpěv Kavanová
5. Dvě ženy pod kuklou .. satir.výstup Drahovzalová,Kučerová,
6. Silvestr pod zámkem .. veselý výstup Simon,Roubalová
7. Děvčátko z Paříže .. zpěv Spalková
Lístek z brezi

- P ř e s t á v k a -

8. U pokladny .. satir.výstup Stejnár a ostatní
9. Vzpomínka na Milano .. zpěv Kafka
10. Nemooný .. satir.skeč Simon,Dubská
11. Tulipán .. kuplet Dejl
12. Co bys udělala, kdybys zemřela ? ..satir.skeč Zilka,Kavanová
13. Kaštany, kaštany zpěv v rámci konference ..Blažek
14. Dvě strany mince .. ves.výstup Mráková,Němco,Dubská,Mašinda
15. Nikde mi nenahradí .. zpěv Zilka,Volejník

- P ř e s t á v k a -

16. Adam a Eva
Indiánská píseň *z jiného světa* zpěv Zilka,Němco
Smidarská mamba
17. Tragedie s kartami .. skeč Vaníček,Roubalová
18. Bimbambino .. písnička Spalková,Příbyl
Kdo to ví

- P ř e s t á v k a -

19. Smidarští cestáři .. zpěv a parodie Mašinda,Kafka,Dejl,
Němco,Zilka,Volejník
a novoty Blažek
20. Novoroční .. recitace Kavanová - Vaníček

P á l n o o odbije Kubánek.

Světla: Mašinda-Simon	Konferenciér: Blažek
Opona: Březský-Simon	
Scéna: Kubánek,Dobrovský,Loreno	Režie: Blažek-Vaníček-Kubánek
Hudba: Novák a Miletá	Kostymy: vlastní
Inspice: Vaníček	

Prameny:

Vlastní vzpomínky

Foto: Z rodinného archivu arch.Frant.Stádníka a rodiny Dobrovských

Divadelní plakáty a silvestrovské programy: archiv Cyrila Blažka
a Frant.Vaníčka

Grafická úprava: Mgr.Radka Vaníčková - Krahulcová

Z písničky YESTERDAY, hudba J.Lennon a P.Mc Cartney, český text:Zd.Bo-
rovec

Z PŘEKLADŮ

FRANTIŠKA VANÍČKA

IRWIN SHAW

Dívky v letních šatech

PÁTÁ AVENUE se leskla na slunci, když odcházeli z Brevoortu. Oteplilo se. Všechno ukazovalo na to, že je nedělní ráno - autobusy, lidé ve svátečních šatech, procházející se v párech, budovy se zavřenými okny.

Michael držel Frances pevně za paži, když se blížili k Washingtonskému náměstí. Slunce svítilo, šli lehce, téměř s úsměvem, protože dlouho spali, dobře se nasnídali a protože byla neděle. Michael si rozepnul kabát, který se třepotal v mírném vánku..

"Dávej přece pozor," řekla, když přecházeli Osmou ulici. "Zlomíš si vaz." Michael se smál a Frances se smála s ním.

"Není tak hezká," řekla Frances. "Rozhodně ne tak hezká, abys kvůli ní riskoval krk."

Michael se znovu rozesmál. "Jaks poznala, že jsem se na ni díval ?"

Frances sklonila hlavu k jedné straně a zpod střechy klobouku se usmívala na svého manžela. "Ale, Miku, miláčku."

"O.K. Tak mi odpusť."

Frances ho lehce pleskla přes ruku a vlekla ho trochu rychleji k Washingtonskému náměstí. "Kdybychom tak celý den nikoho neviděli. Chtěla bych se s tebou toulat. Jen ty a já. Máme až po krk těch lidí, kteří u nás pořád popíjejí skotskou; vidíme se jen v posteli. Chci si vyjít se svým manželem na celý den. Chci, aby se bavil jenom se mnou a poslouchal jenom mne."

"Co nám v tom brání ?" zeptal se Michael.

"Stevensonovi. Chtějí se pro nás stavit a vzít nás autem na venkov."

"Á, ti roztomilí Stevensonovi," poznamenal Mike. "Jak průhledné. Jen ať si houkají. Mohou jet na venkov sami."

"Má to snad být rande se mnou ?"

"Přesně tak."

Frances se k němu naklonila a letmo ho políbila na ucho.

"Miláčku," napomenul ji Michael, "tohle je Pátá avenue."

"Program nech laskavě na mně," řekla Frances. "Neděle v New

Yorku pro mladý pár, který chce roztočit fůru peněz."

"Jen do toho."

"Nejdříve půjdeme do Metropolitního uměleckého muzea," navrhl Frances, protože v týdnu se Michael zmínil, že by se tam chtěl jít podívat. "Nebyla jsem tam už tři roky a je tam přinejmenším deset obrazů, které bych chtěla zase vidět. Pak můžeme zajet autobusem k Radio City a chvíli se podíváme na kluziště. Potom se stavíme v Cavanaghově restauraci a dáme si každý velikánský řízek a lahvičku vína, a pak, pak ... ve Filmartu dávají francouzský film, o kterém každý říká - posloucháš mě vůbec?"

"Zajisté," odpověděl. Odtrhl oči od přilbicového účesu prostovlasé brunetky, která právě přetancila kolem nich.

"Tak to je program na dnešní den," řekla Frances tupě. "Ty bys raději coural po Páté avenue."

"Ne," bránil se Michael. "Vůbec ne."

"Vždycky se díváš na jiné ženy," vybuchla Frances. "Všude. Na každém zatraceném místě, kam přijdem."

"Ale, no tak, miláčku. Já se dívám na všechno. Pán Bůh mi dal oči a já se dívám na ženy a muže, do hlubin podzemní dráhy, na filmové plátno, na kytičky v polích. Prostě jen tak mimoděk prozkoumávám vesmír."

"Měl bys vidět ten pohled ve svých očích," řekla Frances, "když jen tak mimoděk prozkoumáváš vesmír na Páté avenue."

"Jsem šťastný manžel," Michael jí něžně stiskl loket. "Příklad pro celé dvacáté století - pan a paní Loomisovi. Co kdybychom si zašli někam na skleničku?" navrhl a zastavil se.

"Vždyť jsme právě snídali."

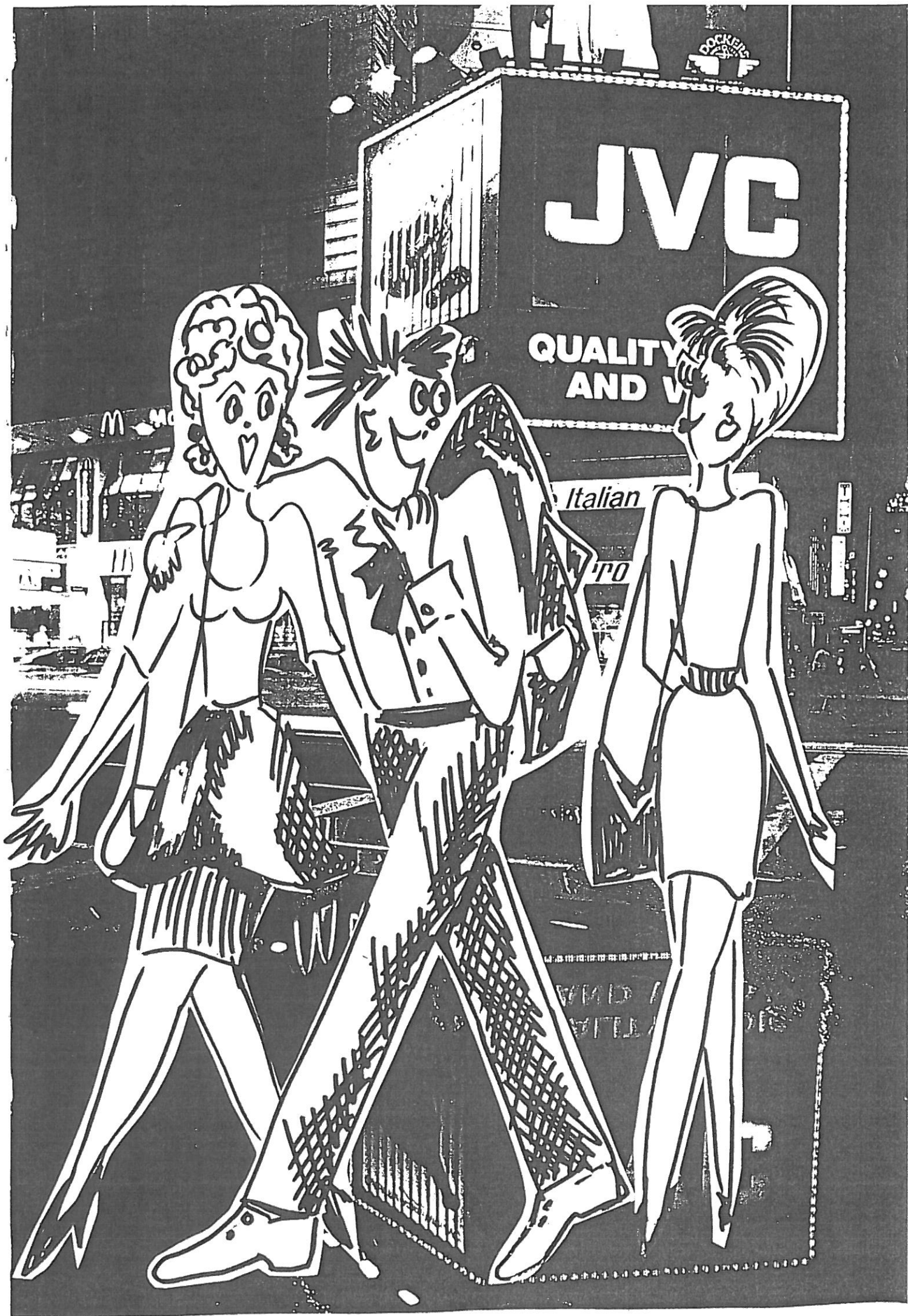
"Tak tedy poslouchej, miláčku," začal, opatrně vybíraje slova, "je hezký den, oba se cítíme dobře, proč bychom to museli kazit. Pěkně si tu neděli spolu užijeme."

"All right. Vlastně nevím, proč jsem s tím začala. Necháme toho. Budeme se tedy bavit."

Vzali se milenecky za ruce a beze slova procházeli parkem na Washingtonském náměstí. Proplétali se mezi dětskými kočárky, starými Italy v nedělních šatech a paničkami s malými caparty.

"Každý by měl aspoň jednou do roka navštívit Metropolitní umělecké muzeum," poznamenala po chvíli Frances. Nasadila podobný tón jako ráno při snídani a na začátku procházky. "Zvláště v neděli je tam hezky. Spousta lidí, kteří si prohlížejí obrazy, člověk dostává pocit, že to snad s uměním v New Yorku není tak zlé."

"Chci ti něco říct," pravil Michael velmi vážně. "Nikdy jsem se nedotkl jiné ženy. Ani jednou. Za celých pět let."

"All right," řekla Frances.

"Věříš tomu, vid'?"

"All right."

Šli pod zakrslými stromy městského parku mezi lavičkami, na kterých posedávali lidé.

"Dělám, co mohu, abych si toho nevšímal," začala znovu Frances, "ale je mi z toho nanic. Když jde nějaká žena kolem nás a ty na ni začneš civět, cítím to až v žaludku. Takhle ses díval poprvé na mne. Bylo to u Alice Maxwelllové. Stáls v obyvacím pokoji vedle rádia, mělš zelený klobouk a bylo tam plno lidí."

"Na ten klobouk si vzpomínám," řekl Michael.

"Úplně stejný pohled," pokračovala Frances. "A z toho je mi nanic, víš?"

"No tak, miláčku."

"Myslím, že bych se teď docela ráda něčeho napila," řekla Frances.

MLčky zamířili do baru na Osmé ulici. Michael jí jako bez ducha vedl mezi auty a pomáhal jí přes okraje chodníků. V baru se posadili u okna, dovnitř proudilo slunce a v krbu vesele plápolal ohníček. U stolu se objevil malý japonský číšník, položil na něj několik preclíků a šťastně se usmál.

"Co si dáš po snídani?" zeptal se Michael.

"Brandy, myslím," odpověděla Frances.

"Courvoisier," obrátil se Michael k číšníkovi. "Dvakrát Courvoisier."

Číšník přinesl sklenky; seděli ve slunci a popíjeli koňak. Michael se napil do poloviny a usrkl trochu vody.

"Dívám se na ženy," přiznával. "Dobrá. Neříkám, že je to správné nebo špatné. Prostě se na ně dívám. Když na ulici jdou kolem mne a já se na ně někdy nepodívám, tak to jen hraju a podvádím sám sebe."

"Díváš se na ně, jako bys je chtěl," řekla Frances, pohrávající si se sklenkou brandy. "Každou."

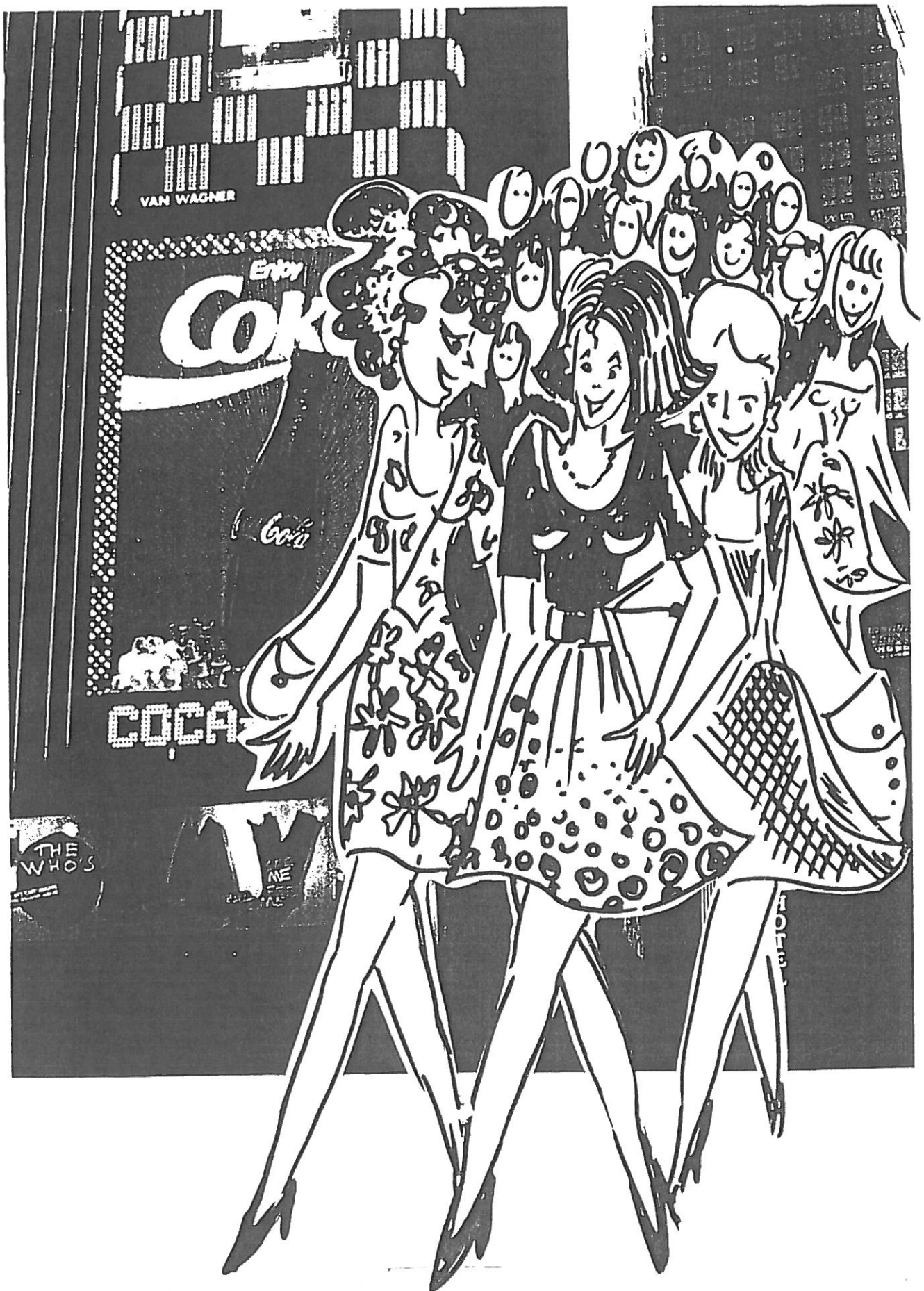
"Z určitého hlediska," Michael mluvil tiše a ne ke své ženě, "z určitého hlediska je to pravda. Vlastně z toho nic nemám, ale je to pravda."

"To vím. Proto je mi z toho mizerně."

"Ještě jednou brandy," zvolal Michael. "Pane vrchní, dva koňaky."

Povzdechl si, zavřel oči a jemně si je mnul konečky prstů.

"Miluji siluety žen, jejich vzezření. Jedna z věcí, kterou mám v New Yorku rád, jsou bataliony žen. Když jsem přišel poprvé z Ohia do New Yorku, čeho jsem si nejdříve všiml, byly miliony nádherných

žen. Chodil jsem po celém městě se srdcem až v hrdle."

"Jako kluk," přerušila ho Frances. "Takhle se chovají kluci v pubertě."

"Ale," pokračoval Michael, "teď jsem starší, blíží se k střednímu věku, přibírám na váze, a pořád se ještě rád procházím ve tři hodiny po Páté avenue na východní straně mezi Padesátou a Sedmapadesátou ulicí. V tu dobu jsou všechny venku, jdou nakupovat, v kožešinách, na hlavě módní klobouky, nádhera světa se tu slila do sedmi bloků - luxusní kožichy, šaty, nejkrásnější ženy, všechny se vyhrnuly ven, aby utrácely peníze."

Japončík postavil se širokým úsměvem na stůl dva drinky.

"Jste spokojeni?" zeptal se.

"Všechno je báječné," odpověděl Michael.

"Kdyby šlo jen o několik kožešinových kabátů," znovu promluvila Frances, "a klobouků za čtyřicet pět dolarů -"

"Ne, nejsou to ty kožichy. Nebo klobouky. Ale to prostředí, které je v souladu s tímhle typem žen. Rozumíš," řekl, "nemusíš to poslouchat."

"Chci to slyšet."

"Líbí se mi děvčata z kanceláří. Upravená, v brýlích, elegantní, nervní, inteligentní. Mám rád dívky na Čtyřiačtyřicáté ulici v době oběda, herečky nastrojené i ve všední den. Líbí se mi prodavačky v obchodech, které obsluhují nejdříve tebe, protože jsi muž, a nechávají ženy čekat. Tohle všechno se ve mně nahromadilo, protože jsem na to myslel deset let. Teď se mě na to ptáš - tak ti to říkám."

"Pokračuj," řekla Frances.

"Když myslím na New York, mám na mysli všechny ty dívky na městských promenádách. Snad jsem trochu zvláštní, nevím, nebo snad každý muž tady bloumá se stejnými pocity, ale já si představuju, jako bych byl v tomhle městě pořád na nějakém velkém pikniku. V divadle rád sedávám vedle žen, blízko těch proslulých, vyzývavých krás, kterým trvá šest hodin, než se připraví do společnosti. Líbí se mi mladé holky na fotbalových zápasech, se zružovělými tvářemi, a když se oteplí, dívky v letních šatech." Dopil. "To je všechno."

Také Frances vypila svůj koňak a několikrát naprázdno polkla.

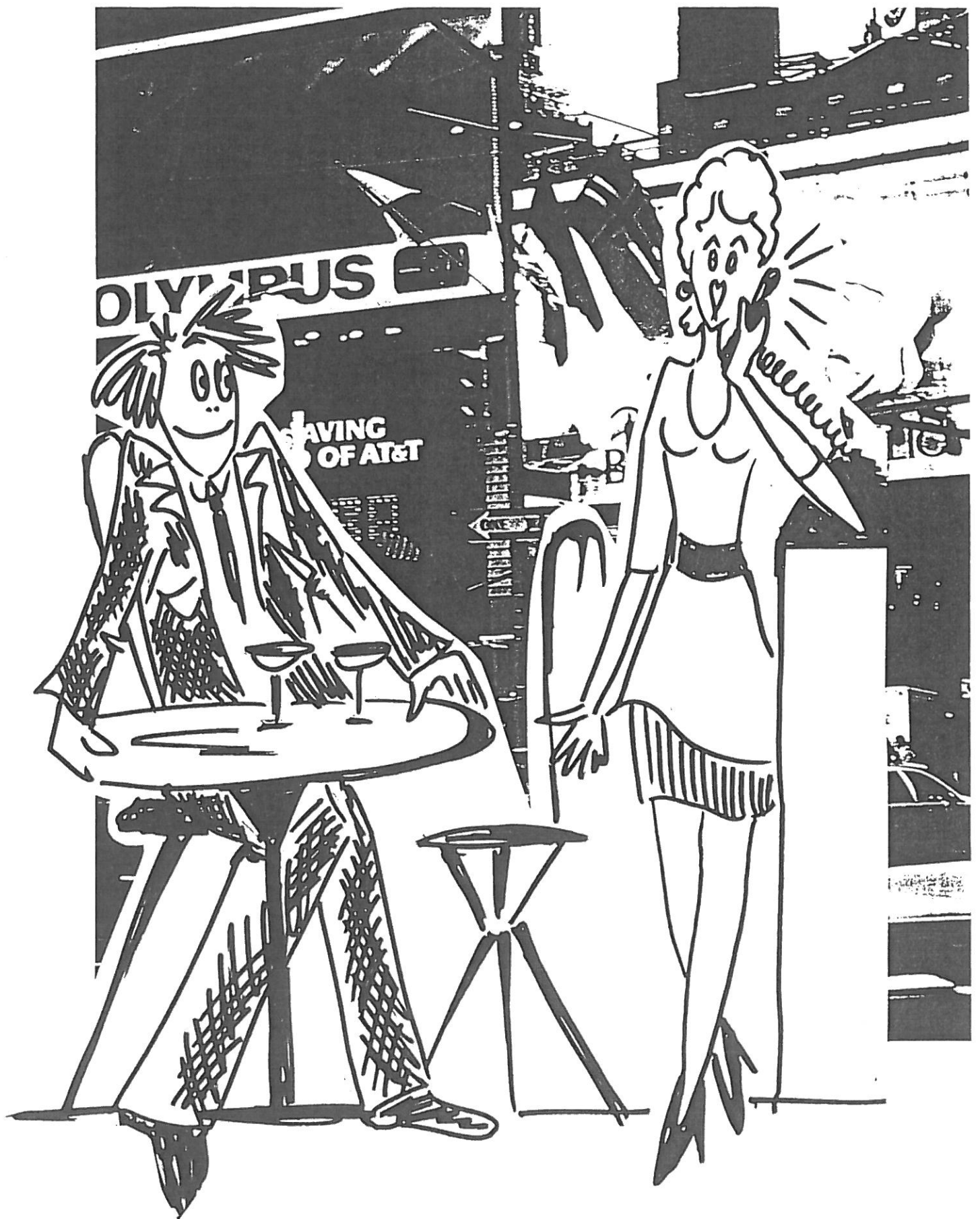
"A to říkáš, že mě miluješ?"

"Miluju tě."

"Jsem taky hezká. Zrovna tak hezká jako kterákoliv z nich."

"Jsi krásná."

"Hodím se k tobě," řekla Frances, jako by se hájila. "Jsem ti dobrou manželkou, dobrou hospodyní, dobrou kamarádkou. Udělala bych

pro tebe všechno na světě."

"Vím." Michael jí pevně stiskl ruku.

"Ty bys byl raději svobodný, abys mohl -, " řekla Frances.

"Pst..."

"Buď upřímný." Vyprostila ruku z jeho sevření.

Michael přejížděl prstem po okraji sklenky. "O.K.," pronesl mírně. "Někdy si myslím, že bych raději byl svobodný."

"Prosím," řekla Frances, "jen říct."

"Ty blázínku." Michael přenesl židli na druhou stranu stolu, přisedl si k Frances a položil jí jemně ruku na koleno.

Sklonila se nad stůl a tiše se rozplakala do kapesníku. V baru si toho nikdo nevšiml. "Jednou," vzlykala, "ode mne odejdeš."

Michael mlčel. Seděl a pozoroval barmana, jak rozvážně loupe citron.

"Odejdeš, vid' ?" zeptala se Frances trpce. "Tak řekni. Vid', že odejdeš ?"

"Možná," řekl Michael. Odnesl židli na původní místo a posadil se. "Jak to k čertu mám vědět ?"

"Víš to," opakovala tvrdohlavě. "Víš to."

"Ano," pronesl po chvílce Michael. "Vím to."

Frances přestala plakat. S bezvýraznou tváří schovala kapesník. "Udělej mi aspoň jednu laskavost," řekla.

"Jasně."

"Přestaň pořád žvanit o tom, jak jsou ženy hezké. Krásné oči, nádherná ňadra, pohádková postava, sladký hlas." Napodobila jeho tón. "Nech si to pro sebe. Mě to nezajímá."

Michael pokynul číšníkovi. "Nechám si to pro sebe," řekl.

Frances si otřela oči. "Ještě jedno brandy," obrátila se k číšníkovi.

"Dvě," doplnil ji Michael.

"Yes, madam, yes, sir," řekl číšník a odešel.

Frances pohlédla chladně přes stůl na Michaela.

"Přeješ si, abych zavolala Stevensonovým ?" zeptala se. "Na venkově bude pěkně."

"Fajn," souhlasil Michael. "Zavolej jim."

Vstala od stolu a šla přes bar k telefonu. Michael ji sledoval, jak půvabně jde, a v duchu si myslel, jaká je to hezká kočka a jaké má skvělé nohy.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

František Vaníček

K D O J E I R W I N S H A W ?

aneb

L u c y C r o w n o v á v e r s u s

E s m e r a l d a P e ñ a r e a l o v á

/ Malá nevážná beseda s překladatelem/

Hned na začátku upozorňujeme čtenáře, aby nezaměnili dva významné anglicky píšící spisovatele, jejichž příjmení jsou totožná: S H A W .

Autor nesmrtelné komedie " P y g m a l i o n " GEORGE BERNARD SHAW je a n g l i c k ý spisovatel /máme-li být úplně přesní - tedy i r s k ý /, ale autor n a š í p o v í d k y se jmenuje IRWIN SHAW - a je jedním z nejznámějších a m e r i c k ý c h spisovatelů současné doby.

Literatura U S A vynikla v kontextu světového písemnictví, z hlediska tematického, především v tzv. protiválečném románu /"war novel"/ - a z hlediska žánrového, v tzv. /krátké/ povídce /"short story"/.

Irwin Shaw je autorem toho nejlepšího, co vzniklo v obou těchto oblastech.

Svým skvělým protiválečným románem " M l a d í l v i " /The Young Lions/ se důstojně postavil po bok Normana Mailera /N a z í a m r t v í ; The Naked and the Dead/, Josepha Hellera / H l a v a 2 2 ; Catch 22/, Ernesta Hemingwaye / S B O H E M , a r m á d o ! ; A Farewell to Arms/ a dalších velkých spisovatelů amerického protiválečného románu.

Stejně tak v p o v í d k o v é tvorbě patří Irwin Shaw mezi přední představitele tohoto literárního druhu.

Jeho příběhy jsou humorné, veselé, leckdy ztvárněné z úsměvného poloironického nadhledu, ale i melancholické a tragické. Vždy zahrnují výstižné popisy prostředí, vtipné dialogy a mistrné psychologické postřehy, dosvědčující autorovu neobyčejnou schopnost bystrého pozorovatele nejen exteriéru, ale i složitých vnitřních vztahů moderních lidí.

Brilantní Shawovu povídku " D í v k y v l e t n í c h š a t e c h ", kterou dnes uvádíme, jsem přeložil podle anglického originálu "The Girls in Their Summer Dresses" z antologie vybraných povídek světových autorů "Masters and Masterpieces of the Short Story" /University of Michigan, USA,1960/.

V roce 1963 uveřejnil tento překlad brněnský měsíčník HOST DO DOMU /č.10/, jeden z nejlepších československých literárních časopisů.

O vysoké úrovni tohoto časopisu svědčí např. jména kulturních osobností, z jejichž díla byly otištěny ukázky v tomto desátém čísle z roku 1963: František Palacký, Václav Černý, Oldřich Mikulášek, Karel Toman, Viktor Dyk, Josef Hora, Fráňa Šrámek, Jaroslav Seifert, František Halas, Vladimír Holan, Jan Skácel aj.

Tento překlad byl také vysílán v Československém rozhlasu.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

A nyní, když dovolíte, nemohu si odpustit jednu "anonční" poznámku:

Shawův velmi úspěšný román L u c y C r o w n o v á /Lucy Crown/ o nevěře ženy ve středních letech z dobře situované rodiny byl uveden před lety jako inscenace na obrazovkách tehdejší Československé televize. Hra byla prezentována ve hvězdném obsazení milostného trojúhelníku, Jana Šulcová, Radoslav Brzobohatý a tehdy ještě velmi mladý Oldřich Kaiser.

Tento "příběh horkého léta" byl již několikrát v naší televizi reprizován.

D a l š í o p a k o v á n í s i n e n e c h t e u j í t !
F a k t !

D í v e j t e s e n a L u c y C r o w n o v o u !
D í v e j t e s e -

i kdyby se na druhém televizním kanálu odvíjela nová řada dalšího pokračování supersentimentální "mýdlové opery" /"soap opera"/, nejslavnější ze všech, o dětech Peñarealových z Casa Grande, i kdyby José Armando a Alvaro Lascano atakovali Esmeraldino srdce ad absurdum, i kdyby se Adrian Lucero přece jenom dál utápěl žalem ve vzpomínkách na Gracielu -

d í v e j t e s e r a d ě j i n a o s u d y
S h a w o v y L u c y C r o w n o v é -

i kdyby se Fatima stala předsedkyní filantropické nadace "POMOZME NAŠIM NÁDENÍKŮM !" -

I tak preferujte r a d ě j i L u c y C r o w n o v o u -

i kdyby se dokonce, všechno je možné,
však víme, zase objevila na scéně Graciela, jako kdysi svého času,
dej mu Pán Bůh věčnou slávu, přišel znovu na svět petrolejářský sy-
nek Ewingovic Bobby -

i kdyby Melesiovi dala jeho královnička pu-
sinek na tisíc a k tomu navrch ještě jednu štípačku jako šlehačku
na dort -

i tak neváhejte a sledujte raději
Lucy Crownovou a její milostný
poklesek s mladým chlapcem...

XXXXXXXXXXXXXXXXX

A nebo, víte co, vypůjčte si tu knížku o Lucy Crownové v knihov-
ně, nemusíte čekat, až se v naší televizi uvolní v "seriálově"
přeplněném programu místočko pro Lucy.

A když už budete v té knihovně u jména Irwin Shaw, přiberte si
ještě jednu jeho knížku, kterou vám moc doporučuji, velmi čtivý
román "Chléb na vodách" /Bread Upon the Waters/.

Tak - a pro dnešek dost.

XXXXXXXXXXXXXXXXX

XXXXXXXXXXXXXXXXX

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Nově narození

16.5.1999 Martina Vránová
Chotělice 72

25.5.1999 Tereza Blahová
Smidary 329

12.6.1999 Radek Šmětka
Loučná Hora 76

2.7.1999 Vojtěch Vlček
Červeněves 31

16.7.1999 Petr Horváth
Loučná Hora 60

7.8.1999 Daniel Treichel
Loučná Hora 70

20.8.1999 Daniel Draštík
Smidary 116

27.9.1999 Kateřina Slavíková
Chotělice 1

28.9.1999 Roman Doležal
Smidary 245

2.11.1999 Kristýna Hörnerová
Smidary-Medříč 212

ÚMRTÍ

19.5.1999 František Petelík
Křičov 10

10.6.1999 Marie Šustová
Smidary 104

19.6.1999 Jaroslava Brixová
Smidary 220

25.7.1999 Marie Mrákotová
Smidary 72

27.7.1999 Josef Mádle
Smidary 171

SŇATKY

13.11.1999 Lenka Jablonská, Smidary 319
Jiří Zradička, Smidary 319

27.11.1999 Iveta Teichmanová, Zlích 93
Miroslav Žampa, Smidary 43

Zlaté svatby

11.6.1999 Miloslav a Věra Novákovi, Smidary 165

9.7.1999 Zdeněk a Albína Havelkovi, Smidary 324

19.11.1999 Jaroslav a Anastázie Hnátovi, Křičov 22

BLAHOPŘEJEME!

Již tradiční rozloučení dětí s MŠ se konalo 30.6.1999 v obřadní síni OÚ. Přítomni byli rodiče dětí, ředitelka a paní učitelka MŠ, pan učitel základní školy, starosta OÚ a matrikářka OÚ. Šestnáct dětí předvedlo, co se v MŠ naučilo. Celou akci fotil pan Dítě a na varhany doprovázela p.Mařasová.

Rozloučení dětí s MŠ

Vítání občánků 9.10.1999

Zprávy z oddílu kopané

Sokol SMIDARY – ČERVENĚVES

Letos je tomu právě 50 let od existence oddílu kopané, který byl na přelomu roku 1948-1949 založen obětavými funkcionáři Ádou Francem a Jaroslavem Binou a několika mladíky, kteří byli rovněž aktivními hráči.

Z pohledu již dlouhodobé činnosti v soutěžích v rámci okresu bylo nejúspěšnější období v letech šedesátých a v roce 1992- 97, kdy mužstvo dospělých, dorostenců i žáků působilo v nejvyšších soutěžích okresu. Po úspěších v devadesátých letech přišel velký útlum – sestup z okresního přeboru a v sezóně 1998-99 se mužstvo se štěstím zachránilo ve stávající III.třídě. Začátek nové sezóny r.1999 nebyl rovněž dobrý, když mužstvo mělo řadu zraněných hráčů a trvale obsazovalo poslední místo tabulky. Začalo se dařit až po odehraném osmém kole, kde mužstvo v posledních pěti utkáních získalo 10 bodů. V konečné podzimní bilanci skončilo s jedenácti body na dvanáctém místě.

Stěžejní zásluhu na oživení a zlepšení činnosti je nutné přiznat hlavnímu sponzorovi a to firmě GOOL s.r.o. se sídlem v Červeněvsi a jejímu jednateři p.Gorelovi J.a společníkovi p.Olivovi J. Pan Jan Gorel byl jmenován presidentem klubu a svým osobním příkladem a organizací provedených prací má hlavní zásluhy na radikálním zlepšení činnosti oddílu, která spočívala především v doplnění hráčského kádru zkušenými hráči. Podařilo se i přesvědčit k návratu mladé hráče, kteří z různých příčin zanevřeli na kopanou.

Zásadním způsobem došlo i k výraznému zlepšení tréninkové morálky.

Hodně práce pro zázemí fotbalu a zlepšení celkového prostředí byly v závěru podzimní sezóny provedeny tyto akce:

1. Vybudování zábradlí kolem hrací plochy, které pro příští ročník vyžaduje soutěžní řád.
2. Kryté střídačky pro hráče a realizační doprovod.
3. Postavení plotů a zábran proti úletu míčů za jednotlivými brankami.
4. Zbudování laviček a úprava přilehlých prostor.

Všechny práce se však nestihly na podzim realizovat z důvodu špatného počasí. Do budoucna je nutné udělat nátěry na přilehlých budovách, opravit tréninkové hřiště a vyřešit závlahu.

Hlavní zásluhu na těchto provedených pracích má firma GOOL s.r.o., její zaměstnanci a členové výboru oddílu kopané. Realizace těchto bezplatných prací představuje 430 hodin.

Za vydatnou materiální pomoc oddílu kopané v poslední době nutno pochválit zástupce Obecního úřadu a jeho ustanovenou komisi pro sport.

Ostatní sponzoři, kteří v rámci svých možností přispěli oddílu na jeho činnost jsou: firma M.A.K. Nový Bydžov, Chmelařská pojišťovna Jičín, Kovovýroba Blažek, VPK Kodr Smidary, Zednické práce – Kubr, Zednické práce – Štajer Ivan, Herner, Balada –Chotělice.

Nejvyrovnanější výkony prokazuje již po dva soutěžní ročníky mužstvo žáků, které si v letošním roce zajistilo postup z pátého místa s 23 body a skóre 51: 31 do elity žákovských mužstev okresu, které bude rozehráno na jaře příštího roku.

Na sezónu r. 2000 – 2001 vedení TJ Sokol také připravuje znovu založit mužstvo dorostu.

Současné vedení oddílu kopané má toto obsazení:

President klubu : Gorel Jan
Předseda oddílu : Šefara Jan
Pokladník – hospodář : Rychtera Ladislav
Organizační pracovník : Černý Josef
Člen výboru : Janeček Josef

Výbor oddílu kopané děkuje za dobře odvedenou práci:

- trenérům I.mužstva : panu Vobořilovi Petrovi a Kazdovi Jiřímu
- trenérům žáků : panu Černému Jiřímu a Lelkovi Janovi
- správci areálu : panu Kazdovi Emilovi

Závěrem zveme všechny příznivce kopané, aby v jarní části, která začíná 18.3.2000 přišli povzbudit naše žáky i dospělé do vylepšeného prostředí areálu hřiště v Červeněvsi.

Vypracoval : Černý Josef

PRO CHVÍLE ODDECHU

	Biblické město hříchů	1	Silný provaz	Hazardní karetní hra		Ženitba	Duchovní	Otesat	Iniciály Italské zpěvačky Pavone	Jméno Tvalnova hrdiny Sawyera	Starší název sklárny v Dubí	Kovový chemický prvek	Vyvolání představy	Hraniční přechod se SRN
Křehká hmota					Adel									
Odlíně					3									
Italské mužské jméno					Planetka Pasová šelma				Nezvalova hrdinka Textilní rostlina					
Výraz překvapení				Náš komik (Václav) Politik ODS (Milan)						Kabátek Ostrovni země (slovensky)				
Ty a já			Zaujatí prací Italské město								Zástup Švédské mužské jméno			
Ruská abeceda						Pes pana Pankla						Chemická značka ceru Kývat		
	Zolův epiz Osada na Teplicku													
Asijský jelen									Tvor mužského pohledu				4	Bambusové dřevo
Čidla sluchu				Blatnocho-lický zadumaná	Grafická práce				Fotografická expozice					
Předložka (ku)			Soused ČR Těžký kov							Vysoká karty	Filipínská sopka Německé město			
Chvošty									Jméno zpěváka Johna Papoušek					
Vybrat z alternativ						Španělský běžec středních tratí		Možná Temnota				Zkratka naší univerzity Druh palmy		
	Kněžský šat	Obmožat Jižní plod					Mučitelé Ořina							
Hydrosko- pická					Evropská metropole Dolovat					Drobná vada Věk z knihy džunglí				
Malá flátka				Svatební květina Kamarád Jů					Himálajská krajina Staročimský pozdrav				Horská louka	Osázel
Tahle			Tlama Americká rasistická organizace					Slovenské přirovnání Jubilejní				Váhavý souhlas Ruský „tito“		
Průzkum veřejného mínění						Svoje Značka sbvoitu					Německý „led“ Syčivý zvuk			
2														
Odiikaví lidé									Číňan nebo Ind					

POZVÁNKA

RESTAURACE SOKOLOVNA

VE SMIDARECH
vás zve

18.12. BENEFIT 21,00

31.12. SILVESTR

V RESTAURACI

MYSLIVECKÉ SDRUŽENÍ ZELENÝ HÁJ SMIDARY

zve na tradiční

MYSLIVECKÝ PLES

15.1.2000 v 20,00 BOHATÁ TOMBOLA

Dne 17.12.1999 se koná

VEŘEJNÁ SCHŮZE OÚ SMIDARY

Program: 1/ Seznámení s investiční výstavbou
/plynifikace, vodovod, kanalizace/
2/ Diskuse

Zasedací místnost OÚ v 18,00 hod.

Město Nový Bydžov

SPORT

BASKETBAL - OBLASTNÍ SOUTĚŽ - MUŽI

11. prosince - sobota 16.30 hodin

JISKRA NOVÝ BYDŽOV - CHRUDIM

12. prosince - neděle 9.30 hodin

JISKRA NOVÝ BYDŽOV - HEŘMANŮV MĚSTEC

MEKKA

MĚSTSKÝ KLUB KULTURNÍCH ALTERNATIV
HUŠOVA UL. 1370

11. prosince sobota 18 hodin

KANTOŘI

- vánoční koncert

19. prosince neděle 17 hodin

REBELCANTO

- vánoční koncert vokálně-instrumentálního
souboru v kostele Husova sboru

26. prosince neděle 15 hodin

ŠTĚPÁNSKÁ SE SKLENĚNKOU

Pozvání do Husova sboru - Církev československá husitská

srdečně zveme na štědrovečerní půlnoční bohoslužbu,
která se koná 24. prosince již ve 22 hodin.

Na Boží hod, na Štěpána, jakož i na Nový rok 2000
se sejdem u stolu Páně vždy v 9 hodin.

Za přání děkují, požehnané svátky vánoční, radostný vstup
do roku 2000, vědomí Boží blízkosti, zdraví, spokojenost
přejí všem

Václav Žďárský, farář a rada starších ČČSH

V pátek 17. prosince 1999 se konají TRHY
na Masarykově náměstí.

24.00 2000

OHŇOSTROJ NA NÁMĚSTÍ

pořádá O. s. na podporu kultury
- přípitek na náměstí

Vydává Obecní úřad ve Smidarech. Ročník 1999. Vychází nepravidelně.
Odpovědný redaktor: E. Řeháčková. Povoleno OÚ Hradec Králové.